

การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

Developing Chinese Pronunciation Competence and Communication
of Prathomsuksa 5 Students with Scenario Based Learning.

สาริยา พันเทศ^{*1} ไพทยา มีสัตย์²
Satiya Panted^{*1} Paitaya Meesat²

Satiyanana0710@gmail.com*

ส่งบทความ 29 พฤษภาคม 2564 แก้ไข 10 มิถุนายน 2564 ตอรับ 12 มิถุนายน 2564

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงทดลองนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน หลังเรียนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน กับเกณฑ์ร้อยละ 70 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนเจ้ยนหัว จำนวน 44 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ มีต่อการเรียนภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ใช้ตรวจสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test for One sample และ t-test for Dependent samples สรุปผล ในรูปตารางและการพรรณนาอภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการเปรียบเทียบความสามารถการออกเสียงภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ($t=18.897^*$) 2) ผลการเปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ($t=44.384^*$) 3) ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน มีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ($t=1.243^*$) 4) ผลการเปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนมีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ($t=.308^*$) 5) นักเรียนมีความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยสถานการณ์เป็นฐานอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.47$, S.D.=0.51)

คำสำคัญ : การออกเสียง, การสื่อสารภาษาจีน, การเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบึงกาฬ

² อาจารย์ประจำหลักสูตร ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบึงกาฬ

¹ Master of Curriculum and Instruction Department, College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University.

² Lecturer, Curriculum and Instruction Department, College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University

Abstract

This experimental research aimed to: 1) investigate Chinese pronunciation competence and communication of Prathomsuksa 5 students before and after using Scenario Based Learning, 2) compare Chinese pronunciation competence and communication of Prathomsuksa 5 students after using Scenario Based Learning with the 70% set criteria, and 3) to investigate of Prathomsuksa 5 students' satisfactions towards developing their Chinese pronunciation competence and communication using Scenario Based Learning.

The sample being used were 44 students of Prathomsuksa 5, Jianhua school. The sample of this research was drawn through cluster random sampling. The research instruments were as follows: 1) lessons plans using Scenario Based Learning, 2) Tests on Chinese pronunciation competence and communication, and 3) a questionnaire for exploring the student's satisfaction. The data were analyzed by percentage, mean, standard deviation, t-test for Dependent samples, and t-test for One sample.

The results of the study were found as follows: 1) The score of post-test on the students' pronunciation competence in Chinese after using Scenario Based Learning was higher than that of pre-test at the level of significance of 0.05 ($t=18.897^*$); 2) The score of post-test on the students' communication in Chinese after using Scenario Based Learning was higher than that of pre-test at the level of significance of 0.05 ($t=44.384^*$); 3) Compared with the criterion score at 70percentage, the overall score of pronunciation competence in Chinese was lower. It was considered not significant ($t=1.243^*$). The assumption could not be met; 4) Compared with the criterion score at 70 percentage, the overall score of Communication in Chinese was lower. It was considered not significant ($t=.308^*$). The assumption could not be met either; 5) Prathomsuksa 5 students' satisfaction towards developing their pronunciation competence and communication in Chinese was at the high level ($\bar{X} = 4.47$, S.D.= 0.51).

Keywords: Chinese pronunciation, Chinese Communication, Scenario Based Learning

บทนำ

เป็นที่ทราบกันดีว่าประเทศไทย มีการติดต่อค้าขาย และมีความสัมพันธ์ทางการทูตกับสาธารณรัฐประชาชนจีน มากกว่า 30 ปี ภาษาจีนจึงมีความสำคัญทั้งทางด้านการศึกษา เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ในประเทศไทยเป็นอย่างมาก ทำให้ในปัจจุบันโรงเรียนต่าง ๆ ในประเทศไทย ตั้งแต่การศึกษาภาคบังคับ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ตลอดจนในระดับอุดมศึกษา ก็ได้เปิดให้มีการจัดการเรียนการสอน “ภาษาจีน” สถานศึกษาบางแห่งเริ่มเรียนตั้งแต่ชั้นเตรียมอนุบาลก็มี (ลิขิต ชีรเวคิน, 2560)

การเรียนการสอนภาษาจีน ในฐานะภาษาต่างประเทศ ในประเทศไทยได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงหลายปีที่ผ่านมา อันเนื่องมาจากการที่ภาษาจีนกลางได้เข้ามามีบทบาทต่อตลาดแรงงานของไทย ในทุกระดับ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของธุรกิจอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว การติดต่อทำธุรกิจค้าขาย หรือการร่วมทุนกับนักธุรกิจชาวจีนทั้งจากแผ่นดินใหญ่ ไต้หวัน ฮองกง หรือสิงคโปร์ที่มีอัตราส่วนทางการทำธุรกิจเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในแต่ละปี บุคลากรที่มีความรู้ในการใช้ภาษาจีน เป็นที่ต้องการมากขึ้นไปด้วย (ธนภณ ไชยชนะ, 2557)

ลักษณะการสื่อสารกับคู่คำที่ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ เราไม่อาจปฏิเสธได้ว่า การออกเสียงภาษาจีนให้ถูกต้องชัดเจนของคนไทย ถือเป็นปัจจัยสำคัญในการสื่อสาร และสื่อความหมาย ทั้งนี้เพราะ ภาษาจีนเป็นภาษาวรรณยุกต์ 4 เสียง แต่ภาษาไทยมี 5 เสียง ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีจังหวะแบบอาศัยช่วงเวลาการเกิดพยางค์เป็นเครื่องกำหนด (Syllable-timed language) (Lin & Wang, 2005) ซึ่งแตกต่างจากภาษาไทยที่มีจังหวะแบบอาศัยช่วงเวลาการเน้นพยางค์เป็นเครื่องกำหนด (Stress-timed language) (Luksaneeyanawin, 1983) และยังมีเสียงบางเสียงที่มีความใกล้เคียงกัน แต่ไม่เหมือนกัน ดังนั้นหากออกเสียงไม่ถูกต้อง ความหมายที่ต้องการจะสื่อ ก็จะเปลี่ยนไป นอกจากนี้ ไม่เพียงแต่การออกเสียงให้ถูกต้องจะช่วยพัฒนาการสื่อสารด้านการพูดได้ เพราะเมื่อฝึกฝนการออกเสียงให้ถูกต้อง จนความเคยชินคุ้นลื่น อันช่วยนำไปสู่การการพูดที่มีความถูกต้อง (Accuracy) คล่องแคล่ว (Fluency) และเข้าใจได้ (Comprehensibility) หากยังเป็นรากฐานให้เกิดการเพิ่มพูนความสามารถในการฟังได้ (Zhang, 2006; Meesat, 2015) ดังที่ Trubetzkoy (1939) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศ

จะมีปรากฏการณ์การใช้หลักการออกเสียงภาษาแม่ ฟังภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สอง หรือที่เรียกว่า ‘Phonological sieve’ ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจ หรือ ฟังภาษาต่างประเทศ นั้นๆ ออกได้ การจะลด ‘Phonological sieve’ ได้นั้น ทำได้โดยการฝึกออกเสียงภาษาต่างประเทศให้ถูกต้อง และเมื่อลด Phonological sieve ได้ ก็จะช่วยให้ผู้เรียนฟังแล้วเข้าใจคำศัพท์ สำนวน ประโยค ภาษาต่างประเทศที่ได้เรียน จนสามารถเก็บกักในระบบ ความจำได้ (Zhang, 2006) ความสามารถในการออกเสียง และความสามารถในการสื่อสารจึงไม่สามารถแยกออกจากกันได้ (Oller, 1979; Brown, 2001)

ในปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยมีความทันสมัยมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านการสอนการออกเสียง ที่ได้นำวิธีการทางสัทศาสตร์ หรือที่เรียกในภาษาจีนว่า “พินอิน” (拼音) มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ระบบการออกเสียงพินอินถือว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับผู้เรียน. ระดับพื้นฐาน เนื่องจากหากไม่เข้าใจหรือไม่สามารถอ่านพินอินได้การเรียนภาษาจีน การเรียนภาษาจีนก็จะยิ่งทวีความยากมากยิ่งขึ้น เนื่องจากอักษรจีนเป็นอักษรภาพ ที่หนึ่งตัวอักษรมีเสียงและความหมายในตัวเอง ดังนั้นการใช้พินอินในการบันทึกและจดจำการออกเสียงคำศัพท์ จึงเป็นเครื่องมือที่สะดวก รวดเร็ว และช่วยให้ผู้เรียนออกเสียงได้อย่างชัดเจนขึ้นอีกด้วย (Lu J, 2013) อย่างไรก็ตามแม้การใช้พินอินจะเป็นเครื่องมือการเรียนการสอนภาษาจีน โดยเฉพาะการออกเสียงที่ดี แต่จากการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องและจากประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยพบว่า การออกเสียงพยัญชนะ และสระในระบบสัทอักษรจีนพินอินของผู้เรียนที่เป็นชาวไทย ยังมีปัญหาการออกเสียงอยู่มาก ดังจะเห็นได้จากผลการศึกษาของ Chen-E (2006) เรื่อง A Study of Pronunciation Errors to Thai Students in the Process of Learning Chinese Language พบว่าเสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาต่อการออกเสียงของผู้เรียนชาวไทยได้แก่เสียง z, c, s, j, q, x, zh, ch, sh, r โดยเสียงพยัญชนะที่เป็น ปัญหาการออกเสียงมากที่สุดได้แก่เสียง c, ch, s, sh ในด้านปัญหาการออกเสียงสระ พบว่าเสียงสระที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของ ผู้เรียนชาวไทยได้แก่เสียง er, ia, ie, ian, iang, u, ua, uo, ü, üe, üan, ün ในขณะที่การศึกษา ของ MaXinxin (2013) เรื่อง An Analysis of

the Errors of Chinese Pronunciation in Thailand's College Students พบว่า พยัญชนะและสระที่ผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาในการออกเสียง ได้แก่เสียงพยัญชนะ j, q, x, z, c, s, zh, ch, sh, r และสระ u, ü, üe, ün, er โดยพยัญชนะ zh, ch, sh, r และสระ ü, üe, ün, er เป็นกลุ่มเสียงที่ผู้เรียนมีปัญหาการออกเสียงมากที่สุด รวมถึงการศึกษาของ Jiang J. (2014) เรื่อง Chinese Phonetic Research and Teaching Countermeasures for Middle school and High School Students พบว่า ผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ ในระบบเสียงพินอินอันได้แก่เสียง j, q, x, z, c, s, zh, ch, sh, r, g, k, h และเสียงสระที่ผู้เรียนประสบปัญหาการออกเสียง ได้แก่เสียง ü, er, -i, ie, üe, ua, uo ซึ่งจาก ผลการศึกษาของทั้งสามท่านนี้ พบว่าปัญหาการออกเสียงในระบบพินอินของผู้เรียนชาวไทย ได้ผลที่สอดคล้องกัน เช่น เสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาแก่ผู้เรียน ได้แก่ เสียงในกลุ่มเสียงผสม เสียงดแทรก j, q, x และเสียงเสียดแทรก(sibilant) z, c, s และ zh, ch, sh, r สระในกลุ่มสระเดี่ยว -i, er กลุ่มสระผสม ia, iong, uo, ua และ u, ü, üe, ün เป็นต้น

จากปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย ข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าการมุ่งใช้ระบบเสียงพินอินเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอต่อการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของผู้เรียน รวมไปถึงความสามารถในการสื่อสารด้วย

ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนภาษาจีนพบปัญหาการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเจี้ยนหัว ตัวอย่างเช่น การออกเสียงวรรณยุกต์ผิด แม้จะมีพินอินประกอบ การเรียนการสอน เช่นคำว่า 妈妈 mā ma (มา หมะ) แปลว่า คุณแม่ แต่นักเรียนมักออกเสียงเป็น มา มา การออกเสียงวรรณยุกต์ การลงเสียงหนักเบาผิด ทำให้ไม่สามารถจะสื่อความหมายอย่างถูกต้องได้ หรือการสื่อสารไม่บรรลุวัตถุประสงค์ นอกจากนี้การเรียนการสอนที่เน้นสอนคำศัพท์ในระดับคำ ที่แม้ว่าจะออกเสียงได้ถูกต้อง หากไม่สามารถนำไปใช้ได้จริง โดยเฉพาะการเรียบเรียงประโยค ทั้งนี้เนื่องจากไม่เข้าใจหลักการใช้คำในแต่บริบทตามหลักไวยากรณ์ ด้วยเหตุนี้เราจึงมักพบผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยไม่สามารถนำคำศัพท์ที่เรียนมา มาเรียงลำดับในประโยคได้ถูกต้อง อันส่งผลทำให้

การสื่อสารไม่สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน (ลลนา เลิศจิระวงศ์, 2563)

หลักการสำคัญของเรียนภาษาต่างประเทศที่จะถือว่าประสบความสำเร็จ คือ ผู้เรียนต้องสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ (Nunan, 2004) การเรียนภาษาจีนก็เช่นกัน อย่างไรก็ตามในพบว่านักเรียนชาวไทยไม่สามารถออกเสียงภาษาจีนให้ถูกต้อง และไม่สื่อสารภาษาจีนได้ดี ทั้งนี้เนื่องจากการขาดความมั่นใจในตนเอง โดยเฉพาะการกังวลในเรื่องการออกเสียง และสำเนียงที่ไม่ดี การขาดคลังคำที่มากพอ และการมีความรู้เรื่องไวยากรณ์ไม่เพียงพอ (วิภาวรรณ สุนทรจามร, 2559; Lu J, 2013)

การจะพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน การจัดการเรียนการสอนจึงควรมีลักษณะที่ผู้สอนจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติ (Learning by doing) การเรียนภาษาจึงควรประกอบไปด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งกิจกรรมการฝึกการออกเสียง ทักษะทางภาษา ควบคู่กับการเรียนรู้ที่ไปสู่การเรียนที่พึ่งตัวเอง และเรียนรู้จากการลงมือทำได้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการนำเอาเทคนิคสถานการณ์เป็นฐาน (Scenario-Based Learning) มาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งการสอนโดยใช้เทคนิคสถานการณ์เป็นฐานเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นใกล้เคียงกับความเป็นจริง นักเรียนจะได้ฝึกการทำงานร่วมกันเพื่อหาแนวทางแก้ไข ฝึกทักษะการคิด การแก้ปัญหา การตัดสินใจ รวมถึงการร่วมมือกันเลือกใช้ และปรับปรุงการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร รวมไปถึงการช่วยกันแก้ข้อบกพร่องของการออกเสียงภาษาจีน ผ่านการทำกิจกรรมกลุ่ม กล่าวได้ว่า การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เป็นวิธีการสอนที่ไม่ได้พึ่งพาการสอนของครูเพียงอย่างเดียว แต่มุ่งให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ ลองผิดลองถูก ซึ่งจะช่วยให้เกิดความจดจำ และสร้างความมั่นใจ รวมถึงยังเปิดโอกาสให้เพื่อนช่วยเพื่อน และเพื่อนสอนเพื่อน ผ่านการทำกิจกรรมร่วมกัน (Cordeau, 2013)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) จึงมีความสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการออกเสียง และการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเจี้ยนหัว

โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานซึ่งเป็นวิธีการสอนอย่างหนึ่งที่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจ รู้จักแก้ไขปัญหาและเสริมสร้างความมั่นใจ ผู้เรียนจะได้พัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนและความสามารถในการสื่อสารอันเป็นเป้าประสงค์สำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศที่สามารถจะนำไปใช้จริงในชีวิตประจำวันได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70
5. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน

สมมติฐานของการวิจัย

1. หลังจากการใช้สถานการณ์เป็นฐาน ในการออกเสียงภาษาจีน นักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. หลังจากการใช้สถานการณ์เป็นฐาน ในการสื่อสารภาษาจีน นักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนมีคะแนนความสามารถ ในการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ออกเสียงภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน อยู่ในระดับมาก

วิธีดำเนินการวิจัย

ขอบเขตที่ใช้ในการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

1.1 ประชากรในการวิจัยนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนวิชาภาษาจีน ในอำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม มี 3 โรงเรียน ได้แก่ 1) โรงเรียนเจ็ญหัว จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 44 คน รวม 88 คน 2) โรงเรียนอนุบาลแสงอรุณ จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน รวม 90 คน 3) โรงเรียนเซนต์แอนดรูว์ จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน รวม 90 คน รวมเป็นจำนวนนักเรียนทั้งหมด 268 คน ซึ่งแต่ละห้องของ โรงเรียนได้รับการจัดแบ่งนักเรียนแบบละความสามารถทำให้นักเรียนทุกห้องมีความรู้ความสามารถพื้นฐานโดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (Gall and Brog, 1996)

1.2 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้ ได้แก่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเจ็ญหัว อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเขต 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ได้ห้อง ป. 5/2 จำนวน 44 คน โดยสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) และใช้หน่วยห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มด้วยวิธีการจับฉลาก

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น การจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

ตัวแปรตาม

1. ความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน
2. ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน
3. ความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งเลือกมา 8 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้ 1) 打招呼 กล่าวทักทาย 2) 自我介绍 แนะนำตัวเอง 3) 介绍朋友 แนะนำเพื่อน 4) 带朋友拜访家 พาเพื่อนไปเยี่ยมบ้าน 5) 开学第一天 เปิดเรียนวันแรก 6) 买文具 ซื้ออุปกรณ์การเรียน 7) 去餐馆 ไปร้านอาหาร 8) 去参观 ไปทัศนศึกษา

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยใน ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2563

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

ประกอบด้วยเครื่องมือและขั้นตอนการวิจัยดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาจีนของสถานศึกษา ศึกษาเนื้อหาและหน่วยการเรียนรู้ที่จะนำมาใช้ โดยกำหนดเรื่องจากเรื่องใกล้ตัว สู่ไกลตัว เรื่องที่ง่ายไปสู่เรื่องที่ยาก และจากเรื่องที่เป็นรูปธรรมไปสู่เรื่องที่เป็นนามธรรม เพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้นำหน่วยการเรียนรู้ 8 หน่วย มาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 8 แผน นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านประเมินตรวจสอบความถูกต้อง และนำข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) แผนการจัดการเรียนรู้ทุกแผนมีค่า IOC เท่ากับ 0.67 – 1.00 สามารถนำไปใช้ได้

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน สร้างแบบทดสอบที่ใช้ก่อนเรียนและหลังเรียน ลักษณะแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน มี 2 ตอน ตอนที่ 1 การอ่านออกเสียงระดับประโยค จำนวน 5 ข้อ 20 คะแนน ตอนที่ 2 ให้นักเรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ จำนวน 8 สถานการณ์ มีความยากง่ายใกล้เคียงกัน แต่ละสถานการณ์มีคะแนนเต็ม 24 คะแนนให้นักเรียนจับสลากเพียง 1 สถานการณ์ นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน ที่ปรับแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านประเมิน ตรวจสอบความถูกต้อง และนำข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน มีค่า IOC เท่ากับ 0.67 – 1.00 สามารถนำไปใช้ได้

นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน ที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 35 คน ซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนจันทน์ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ซึ่งเป็นคนละกลุ่มกับกลุ่มตัวอย่าง นำมาหาคุณภาพ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน มีความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.278 – 0.799 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.28 ขึ้นไป และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.81

3. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีนโดยเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน สร้างแบบสอบถาม มีทั้งหมด 4 ด้านคือ ด้านผู้สอน ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านเนื้อหา และด้านประโยชน์ที่ได้รับ ลักษณะของรูปแบบการวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert scale) และการแปลผลดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ มากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ มาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ น้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ น้อยที่สุด

นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีนโดยเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ที่ปรับแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านประเมิน ตรวจสอบความถูกต้อง และนำข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีนโดยเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน มีค่า IOC เท่ากับ 0.67 – 1.00 สามารถนำไปใช้ได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำเครื่องมือวิจัยทั้งหมดไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง การวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. อธิบายและชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน เกณฑ์การประเมิน วิธีการประเมินให้นักเรียนทราบ

2. ผู้วิจัยดำเนินการทำแบบทดสอบวัดความสามารถการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนก่อนเรียน (Pre-test) เพื่อวัดความสามารถการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนและเก็บคะแนนการทดสอบไปเปรียบเทียบกับหลังเรียน(Post-test) ทั้งนี้แบบทดสอบตอนที่ 1 ความสามารถในการออกเสียงมีทั้งหมด 5 ประโยค คะแนนเต็ม 20 คะแนน แบบทดสอบตอนที่ 2 ความสามารถในการสื่อสาร กำหนดสถานการณ์จาก 8 สถานการณ์ที่มีความยากง่ายใกล้เคียงกัน แต่ละสถานการณ์มีคะแนนเต็ม 24 คะแนน การทดสอบใช้วิธีการจับฉลากและจับคู่ การจับคู่ผู้วิจัยจะเป็นผู้กำหนดให้เพื่อทดสอบความสามารถและให้นักเรียนแสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดไว้ หลังจากแต่ละคู่ที่ทำการทดสอบแล้ว ผู้วิจัยได้แยกนักเรียนออกจากกลุ่มที่ยังไม่ได้สอบไว้อีกห้องหนึ่งเพื่อป้องกันการสอบถาม เพื่อมิให้เกิดความเหลื่อมล้ำกันในการทำการทดสอบ

3. ผู้วิจัยจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานจำนวนแผนการจัดการเรียนรู้ 8 แผน ให้นักเรียนได้เรียนรู้ จากใบความรู้แบบฝึก ซึ่งแบบฝึกประกอบด้วย ตอนที่ 1 การออกเสียง 20 คะแนน นักเรียนออกเสียงประโยคทั้ง 5 ประโยค ซึ่งใน 5 ประโยควัดการออกเสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ เสียงหนักเบา และเสียงจังหวะสูงต่ำ ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน 24 คะแนน โดยให้นักเรียน

สร้างบทสนทนาตามเนื้อหาที่กำหนดไว้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ นักเรียนคิดสถานการณ์เอง โดยมีเวลาให้นักเรียนเตรียมตัวฝึกซ้อม 3 นาที จากนั้นฝึกปฏิบัติเพื่อเก็บคะแนนในแต่ละครั้ง แบบฝึกนำมาใช้เพื่อพัฒนาการการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน

4. หลังจากทำการสอนจนครบทั้ง 8 แผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนทดสอบวัดความสามารถการออกเสียงและการสื่อสารหลังเรียน(Post-test) ใช้หลักการเดียวกันกับ การทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

5. เมื่อเสร็จสิ้นแล้ว ให้นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน 1 ชุด จำนวน 20 ข้อ เพื่อเก็บเป็นข้อมูล

6. นำข้อมูลทั้งหมดไปวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อแปลผลในรูปตารางและการพรรณนา และอภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมสำเร็จรูปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนก่อนเรียน และหลังเรียนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน โดยการทดสอบค่าที (t-test for Dependent samples)

2. เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนหลังเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานกับเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 โดยการทดสอบค่าที (t-test for One sample)

3. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนที่ใช้สถานการณ์เป็นฐานโดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 3 ตอน ผลการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานก่อนเรียนและหลังเรียน แบ่งเป็น 2 ส่วน แสดงดังตารางที่ 1-2

ตารางที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 44 คน

ความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน	คะแนนเต็ม	Mean	S.D.	Df	T	sig.
ก่อนเรียน	20	8.20	1.50	43	18.897*	.000
หลังเรียน	20	11.16	1.82			

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่าก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 8.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.50 เมื่อเปรียบเทียบกับหลังเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.16 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.82 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ($t=18.897^*$)

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 44 คน

ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน	คะแนนเต็ม	Mean	S.D.	df	T	sig.
ก่อนเรียน	24	5.41	1.04	43	44.384*	.000
หลังเรียน	24	15.18	1.52			

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่าก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 5.41 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.04เมื่อเปรียบเทียบกับหลังเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.52 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ($t=44.384^*$)

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน หลังเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน กับเกณฑ์ร้อยละ 70 แสดงดังตารางที่ 3 - 4

ตารางที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน จำนวน 44 คน

ความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน	คะแนนเต็ม	เกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70	Mean	S.D.	df	t	sig.
หลังเรียน	160	112	111.00	5.33	43	1.243*	.111

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 111.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.33 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ มีคะแนนเท่ากับ 112 ของคะแนนเต็ม คะแนนต่ำเกณฑ์ร้อยละ 70 ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ($t=1.243^*$) ซึ่งพิจารณาจากคะแนนของนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ มีคะแนนตั้งแต่ 125-133 จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 54.54 นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 45.45 จำนวนนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์มีมากกว่านักเรียนที่ผ่านเกณฑ์

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน กับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม นักเรียนจำนวน 44 คน

ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน	คะแนนเต็ม	เกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70	Mean	S.D.	df	t	sig.
หลังเรียน	192	134	134.30	6.36	43	.308*	.380

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตารางที่ 4 พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 134.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.36 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์มีคะแนนเท่ากับ 134 ของคะแนนเต็ม คะแนนต่ำเกณฑ์ร้อยละ 70 ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ($t=.308^*$) ซึ่งพิจารณาจากคะแนนของนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ มีคะแนนตั้งแต่ 125-133 จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 54.54 นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 45.45 จำนวนนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์มีมากกว่านักเรียนที่ผ่านเกณฑ์

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานแสดงดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงระดับความพึงพอใจของนักเรียน มีต่อการเรียนภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานนักเรียนจำนวน 44 คน

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ		
		$\bar{X}$	S.D	แปลผล
1	ด้านผู้สอน	4.47	0.51	มาก
2	ด้านกิจกรรมการเรียนรู้	4.51	0.54	มากที่สุด
3	ด้านเนื้อหา	4.59	0.54	มากที่สุด
4	ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	4.30	0.66	มาก
ภาพโดยรวมค่าเฉลี่ย		4.47	0.57	มาก

จากตารางที่ 5 พบว่า โดยภาพรวม ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.47$, S.D. = 0.57) เมื่อพิจารณาแต่ละด้านเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือด้านเนื้อหา ($\bar{X}=4.59$, S.D. = 0.54) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X}=4.51$, S.D. = 0.54) ด้านผู้สอน ($\bar{X}=4.47$, S.D. = 0.51) และด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X}=4.30$, S.D. = 0.66) ตามลำดับ

อภิปรายผล

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานก่อนเรียนและหลังเรียน แบ่งเป็น 2 ข้อ ดังนี้

1.1 เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาจีน พบว่านักเรียนมีคะแนน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (sig.=.000, $t=18.897^*$) จากคะแนนเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียง แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนหลังเรียนเพิ่มขึ้น จากคะแนนก่อนเรียน แต่คะแนนไม่สูงมาก อยู่ระหว่าง 2-5 คะแนน และมีคะแนนเกินครึ่งไม่มาก เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาจีนตั้งแต่เริ่มแรก ไม่ได้เน้นการฝึกออกเสียงทั้งระดับ Segmental ได้แก่ เสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ และระดับ Suprasegmental ได้แก่ เสียงหนักเบา (Stress) เสียงสูงต่ำ และจังหวะ (Intonation and rhythm) อย่างไรก็ตามเมื่อผู้วิจัยใช้การจัดกิจกรรมสอนภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ ก็ได้มีการฝึกออกเสียง โดยการให้เลียนแบบครูผู้สอนและฝึกออกเสียงทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาการออกเสียงได้พอสมควร

ดังที่ ศรีวิไล พลมณี (2545 อ้างถึงใน เสาวนีย์ ดำรงโรจน์สกุล และ สุภา พูนผล, 2560) กล่าวถึง การเรียนการออกเสียงนั้นจะต้องมีกระบวนการ คือ 1) จำได้ (Recognition) เพื่อทราบว่าเสียงนั้นเป็นอย่างไร 2) เลียนแบบ (Imitation) คือ การเลียนแบบ พยายามทำให้เหมือน 3) พูดซ้ำๆ (Repetition) คือ เป็นการพูดซ้ำหลาย ๆ ครั้ง 4) ท่องจำ (Memorization) ทั้งหมดเป็นการพัฒนาการเรียนรู้การออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนและออกเสียงให้ถูกต้องมากขึ้น จากหลักการนี้ผู้วิจัยได้สอดแทรกการสอนการออกเสียงโดยตรง (Explicit teaching) ให้แก่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างด้วย ดังที่ Kissling (2013) ได้เสนอแนะว่า การจะพัฒนาผู้เรียนควรสอนหลักการการออกเสียงโดยตรง เช่น การอธิบายการออกเสียงตามฐานกรณ์ การฝึกกรุปปาก การให้ปฏิบัติแล้วครูให้คำแนะนำแก้ไข (Feedback and correction) เป็นต้น

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Abdu-Allah (2013) ที่ศึกษาการฝึกออกเสียงร่วมกับสถานการณ์เป็นฐานในวิชาภาษาอังกฤษ ที่มีผลต่อการพัฒนาการพูดของนักเรียน โดย การวิจัยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่การสอนใช้สถานการณ์เป็นฐานควบคู่กับการฝึกการออกเสียง แต่กลุ่มที่ใช้เพียงด้วยการใช้สถานการณ์

เป็นฐานเท่านั้น ผลการวิจัยพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีผลคะแนนการพูดหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ แต่ผลคะแนนการออกเสียงระดับ Segmental และ Suprasegmental ของกลุ่มที่ใช้การสอนใช้สถานการณ์เป็นฐานควบคู่กับการฝึกการออกเสียง สูงกว่ากลุ่ม ที่ไม่ได้ฝึกการออกเสียง อย่างมีนัยสำคัญ

1.2 เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน พบว่านักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (sig.=.000, t=44.384*)

จากการเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน คะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนเพิ่มขึ้นมาก จาก 8 - 15 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 15.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.53 ที่คะแนนเพิ่มมากขึ้น เพราะนักเรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นใกล้เคียงกับความเป็นจริง นักเรียนจะได้ฝึกการทำงานร่วมกันเพื่อหาแนวทางแก้ไข ฝึกทักษะการคิด การแก้ปัญหา การตัดสินใจ และนักเรียนได้ปฏิบัติ จดจำ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องมากขึ้น ดังที่ Errington (2010) และ Jones (1983 อ้างถึงใน วรารัตนา คำอ้น, 2559) ได้กล่าวว่าการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมีความยืดหยุ่นสูง ไม่มีคำตอบที่ตายตัว เพียงคำตอบเดียว แต่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถของตนเองในการแก้ไขสถานการณ์ รวมทั้งเรียนรู้จากผลป้อนกลับเพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนาตนเอง ลักษณะของการสอนตามแนวการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมีความแตกต่างจากการสอนแบบดั้งเดิม (Traditional approach) โดยเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ฝึกให้เรียนรู้จากการปฏิบัติ ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานและเรียนรู้ร่วมกัน และคิดแก้ปัญหาที่หลากหลาย นอกจากนี้ ผู้สอนยังเปลี่ยนบทบาทจากผู้อธิบาย และเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้มาเป็นผู้อำนวยความสะดวก การที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ผ่านการมีปฏิบัติ และการปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่ม การเรียนรู้จึงเป็นไปอย่างมีพลวัต และเกิดการเรียนรู้เชิงลึก สอดคล้องกับงานวิจัยของ บวรจิต พลจันทร์ (2551) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับวรารัตนา คำอ้น (2560) ได้ศึกษาการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยสถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ พบว่า

คะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับเท่ากับ 0.05

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานกับเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 แบ่งเป็น 2 ข้อ ดังนี้

2.1 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 111.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.33 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ที่กำหนดคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 มีคะแนนเท่ากับ 112 ของคะแนนเต็ม คะแนนไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เนื่องจากคะแนนเฉลี่ย อยู่ที่ 111.00 แต่เกณฑ์ที่กำหนดไว้มีคะแนนไม่ต่ำกว่า 112 sig.= .111, t=1.243* ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งพิจารณาจากคะแนนของนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ มีคะแนนตั้งแต่ 125-133 จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 54.54 นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 45.45 จำนวนนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์มีมากกว่านักเรียนที่ผ่านเกณฑ์

แต่อย่างไรก็ตามจากการฝึกทั้ง 8 แผนการจัดการเรียนรู้ ทำให้ทราบปัญหาการออกเสียงของนักเรียนกล่าวคือ หน่วยการเรียนรู้ที่ยากสำหรับนักเรียนในการออกเสียงทำให้นักเรียนออกเสียงผิด เช่น หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การกล่าวทักทายเพื่อนใหม่ คำ 认识 rén shi นักเรียนจะออกเสียงผิดเป็น rén shǐ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง ชื่ออุปกรณ์การเรียน คำ 玩具 wán jù นักเรียนจะออกเสียงผิดเป็น wén zi หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง ไปร้านอาหาร คำ 炒饭 chǎo fàn นักเรียนจะออกเสียงผิดเป็น cǎo fàn หน่วยการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง ไปทัศนศึกษา คำ 熊猫 xióng māo นักเรียนจะออกเสียงผิดเป็น sòng māo นอกจากนี้แม้ภาษาไทย และภาษาจีนเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ หากทั้งสองภาษามีลักษณะของจังหวะที่ต่างกัน ภาษาไทยอาศัยช่วงเวลาการเน้นพยางค์เป็นเครื่องกำหนด (Stress-timed rhythm) (Luangthongkum, 1977 อ้างถึงใน Meesat, 2015) แต่จังหวะของภาษาจีนกลางอาศัยช่วงเวลาการเกิดพยางค์เป็นเครื่องกำหนด (Syllable-timed rhythm) (Lin & Wang, 2005 อ้างถึงใน Meesat, 2015) ด้วยเหตุนี้การออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนในระดับ Suprasegmental ให้ถูกต้องจึงเป็นเรื่องที่ยาก เราจึงพบว่ามีคำหลายพยางค์ที่นักเรียนลงเสียงหนักเบาไม่ถูกต้อง เช่น 你好 · 对不起 · 谢谢 · 认识 · 觉得 漂亮 · 感兴趣 · แต่อย่างไรก็ตาม

ถึงแม้ นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 54.54

แต่หากดูผลคะแนนของนักเรียนทุกคนจะพบว่ามีการพัฒนาการออกเสียงได้ถูกต้องมากขึ้น โดยคำนวณจากคะแนนเฉลี่ยรวมแต่ละครั้ง ทั้ง 8 ครั้งคือ 10.2 , 13.4 , 13.7 , 14.5 , 11.6 , 9.9 , 10.3 , 10.5 ตามลำดับ

ปัญหาและอุปสรรคในการศึกษาภาษาจีนในประเทศไทยมีหลายประการ การออกเสียงที่ถูกต้องใกล้เคียงเจ้าของภาษานับเป็นสิ่งที่สำคัญ การออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนยังคงเป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับผู้เรียนชาวไทย ดังที่ ตฤณนุสรณ์ สุภาฯ และ ฉวี เสวียง (2560) ได้ทำการวิจัย พบว่า ผู้เข้าร่วมทดสอบ มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะทั้งหมด 6 เสียง ได้แก่ x , zh , ch , sh , r , และ z โดยมีออกเสียงสลับกัน ซึ่งมีผลต่อการสื่อความหมายไม่ตรงกับที่ต่อเจตนาการสื่อสาร นอกจากนี้ยังมีปัญหาการแทรกแซงจากภาษาแม่ อีกเรื่องหนึ่งที่ผู้เขียนในฐานะอาจารย์ผู้สอนภาษาจีนพบบ่อย คือการแทรกแซงจากภาษาแม่ หรือที่เรียกว่า Phonological sieve (Trubetzkoy, 1939 อ้างถึงใน Meesat, 2015) กล่าวคือผู้เรียนภาษาต่างประเทศใช้ความเคยชินเรื่องระบบเสียงของภาษาแม่ มารับรู้ระบบเสียงในภาษาต่างประเทศที่เรียน ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถออกเสียงได้ใกล้เคียง หรือเหมือนเจ้าของภาษา สำหรับการเรียนภาษาจีนนั้น พบว่า ผู้เรียนชาวไทยออกเสียงโดยมีการแทรกแซงของภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาแม่ เช่น มีการออกเสียงคำที่ขึ้นต้นด้วยเสียง r [ʐ] ผิดเพี้ยนเป็นเสียง [l] เช่น คำว่า ร้อน 热 สัทอักษรภาษาจีน กลางสะกดว่า rè (เย่อ) แต่ผู้เรียนออกเสียงว่า lè (เล่อ) ซึ่งมีเสียงตรงกับคำว่า 乐 ที่แปลว่า ยินดี หรือ คำว่า คน 人 สัทอักษรภาษาจีนกลางสะกดว่า rén (เหยิน) แต่ผู้เรียนออกเสียงเป็น เหลิน ซึ่งการออกเสียงในลักษณะนี้มาจากออกเสียง ร [r] หรือ ล [l] ที่มีในระบบเสียงภาษาไทย

2.2 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถ การสื่อสารภาษาจีน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 134.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.36 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 70 มีคะแนนเท่ากับ 134 ของคะแนนเต็ม คะแนนไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

เนื่องจากค่าคะแนนเฉลี่ย อยู่ที่ 134.30 แต่เกณฑ์ที่กำหนดไว้มีคะแนนไม่ต่ำกว่า 134 ทำให้คะแนนไม่แตกต่างกันมาก จึงทำให้ sig. = .308, t = .308*

ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ซึ่งพิจารณาจากคะแนนของนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ มีคะแนนตั้งแต่ 125-133 จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 54.54 นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 45.45 จำนวนนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์มีมากกว่านักเรียนที่ผ่านเกณฑ์

ดังที่ Jones (1983 อ้างถึงในสุขสม สิวะอมรรัตน์, 2552) ได้กล่าวถึงการเรียนโดยใช้สถานการณ์ว่า สถานการณ์เป็นตัวแทนของเหตุการณ์ในชีวิตจริง ห้องเรียนเป็นตัวแทนของสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ บทบาทของผู้เรียนนั้นดำเนินไปโดยไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของครูความสำเร็จหรือล้มเหลวจะเป็นผลมาจากการตัดสินใจของผู้เรียนเอง สถานการณ์เป็นฐาน ไม่เพียงแต่มีความสนุกสนาน แต่ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนมีความรู้สึว่าเขาต้องทำบทบาทนั้นเพราะต้องรับผิดชอบในการตัดสินใจและการกระทำของเขาเอง ซึ่งเหมือนกับชีวิตจริงตรงที่ไม่มีคำตอบถูกหรือผิดโดยสิ้นเชิง Al-Attar (2019) ได้เสนอแนะว่าการใช้สถานการณ์ที่ใช้ฝึกการสื่อสารว่า สถานการณ์ที่สร้างควรเป็นสถานการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนสนใจและอยากสวมบทบาทเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างเต็มที่ที่มีโอกาสให้เลือกใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามหน้าที่ของภาษาและตามบทบาทการเรียนรู้ ลักษณะแบบนี้เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายและมีความสุข (Meaningful learning: Ausubel, 1963) อันนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร (Vallori, 2014) ดังเห็นได้ว่าถึงแม้ว่าคะแนนของกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้ไม่ผ่านเกณฑ์ก็ตาม แต่มีพัฒนาการ โดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยแต่ละครั้งทั้ง 8 ครั้งคือ 9.7 , 10.8 , 11.5 , 11.9 , 12.3 , 13.6 , 14.9 , 14.8 ที่พบว่าสูงขึ้นตามลำดับ

สอดคล้องกับงานวิจัยของ พวงมณี ดันติวงศ์ (2550) ได้ศึกษาการใช้สถานการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ ท่องเที่ยว พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นโดยรวมว่า การเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานทำให้นักศึกษานำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ เพราะสถานการณ์นั้น ๆ ใกล้เคียงชีวิตจริง ขั้นตอนของสถานการณ์เป็นฐานนั้น เข้าใจง่ายและสามารถปฏิบัติได้จริง เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ รวมทั้งช่วยกระตุ้นให้นักศึกษาทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและรู้จักการทำงานร่วมกัน รวมถึง ไขยฉัตร โรจน์พลทามล (2562) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 1 พบว่า

การพัฒนาทักษะภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 100

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการออกเสียงกับความสามารถในการสื่อสารโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน พบว่า มีนักเรียนผ่านเกณฑ์การทดสอบทั้ง 2 ส่วน จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 27.27 ไม่ผ่านการทดสอบทั้ง 2 ส่วน จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 36.36 มีนักเรียนที่ผ่านการออกเสียงแต่ไม่ผ่านการสื่อสารภาษาจีน และมีนักเรียนไม่ผ่านการออกเสียงแต่ผ่านการสื่อสารภาษาจีน จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 36.36 เมื่อพิจารณาคะแนนเป็นรายบุคคล การเรียนภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานมีส่วนทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และการพัฒนาเพิ่มขึ้น ในเรื่องความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีน

ตอนที่ 3 แสดงระดับความพึงพอใจของนักเรียนมีต่อการเรียนภาษาจีนโดยการเรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐาน นักเรียนจำนวน 44 คน พบว่า โดยภาพรวมความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.57) เมื่อพิจารณาแต่ละด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.54) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.54) ด้านผู้สอน ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.51) และด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.66) ตามลำดับดังนี้

สอดคล้องกับงานวิจัยของ ดวงทิพย์ โสฬสเสาวภาคย์ (2557) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมที่ใช้สถานการณ์ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรี สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบว่า นักเรียนมีเจตคติต่อกิจกรรมที่ใช้สถานการณ์อยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ยังมีภาพร บำรุงศิลป์ (2560) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนทุกด้านในระดับมากที่สุด และวรางคณา เค้าอัน (2560) ได้ศึกษาการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยสถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ภาพรวมของความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ดังที่ Hursen & Fasli (2017) และ Abdu-Attar (2019) ได้เสนอว่า การใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้เหมาะสมกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเป็นอย่างมาก เพราะเป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นการเรียนรู้โดยปฏิบัติ (Learning by doing) ที่มีการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกประยุกต์ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ รวมทั้งกิจกรรมมีบรรยากาศผ่อนคลาย สนุกสนาน อันจะช่วยให้ผู้เรียนมีความจดจำสิ่งที่เรียนมาได้ดียิ่งขึ้น และยาวนาน (Bakhsh, 2016) รวมถึงการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียนผ่านกิจกรรมกลุ่ม อันจะช่วยในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร (Jiang et.al, 2009; Meesat, 2015) และที่สำคัญการใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ เป็นวิธีการเรียนการสอนหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนค้นพบกลยุทธ์ทางการเรียนด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นกลยุทธ์ในการพัฒนาการออกเสียง การจดจำ หรือการเพิ่มพูนคำศัพท์ (Seker, 2016)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์เป็นฐาน ครูผู้สอนต้องจัดเตรียมใบความรู้และแบบทดสอบให้สอดคล้องกัน กล่าวคือ คำและประโยคที่ใช้ในแบบทดสอบควรเป็นคำและประโยคที่ผู้เรียนเคยเรียนมาจากใบความรู้เป็นส่วนใหญ่ หรือไม่ควรมีคำใหม่เกินร้อยละ 10 (Schmitt & Schmitt, 2012) นอกจากนี้การกำหนดจำนวนคำในแบบทดสอบการออกเสียงควรเป็นการให้ออกเสียงระดับประโยค เพื่อการศึกษาการลดเสียง และการเน้นเสียงหนัก อันเป็นหลักการที่สำคัญของภาษาจีน

1.2 การใช้สถานที่เรียนไม่จำเป็นจะต้องอยู่ในชั้นเรียนเท่านั้น อาจใช้นอกสถานที่ เช่น หอประชุม ลานกว้าง เพื่อสร้างบรรยากาศให้นักเรียนได้แสดงออกได้อย่างเต็มที่

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้กับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ เช่น ระดับ ประถมศึกษาตอนปลาย ระดับมัธยม ระดับอาชีวศึกษา ระดับอุดมศึกษา เป็นต้น

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนในรูปแบบการสอนแบบอื่นๆ เช่น การสอนโดยใช้บทเรียนสำเร็จรูป หรือการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรม เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- ไชยฉัตร โรจน์พลทามล. (2562). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขาการท่องเที่ยวชั้นปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ตุลยณสรณ์ สุภาฯ, และณิ เสวียง. (2560). การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. วารสารบัณฑิตวิจัย, 8(1), 120-121.
- ดวงทิพย์ โสฬสเสาวภาคย์. (2557). การพัฒนากิจกรรมสถานการณ์จำลอง เพื่อเสริมสร้างความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บริบทเมืองเพชรบุรีสำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ. วิทยาลัยอาชีพเพชรบุรี, เพชรบุรี.
- ธณณ ไชยชนะ. (2557). การพัฒนาการเขียนพินอิน (สระลดรูป) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนปิ่นสร้อยแยลส์วิทยาลัย (รายงานผลการวิจัย). โรงเรียนปิ่นสร้อยแยลส์วิทยาลัย.
- นภาพร บำรุงศิลป์. (2560). การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- พวงมณี ดันตวงศ์. (2550). ศึกษาการใช้สถานการณ์จำลองในการสอนภาษาอังกฤษท่องเที่ยว. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ.
- บวรจิต พลจันทร์. (2551). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้สถานการณ์จำลอง. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญชม ศรีสะอาด (2556). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ลลนา เลิศจิระวงศ์ (2563). การพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ลิขิต อีรวะดิน. (2560). มิติใหม่แห่งการเรียนรู้การสอนภาษาจีนในศตวรรษที่ 21.[ออนไลน์] ได้จาก <https://www.chiangmainews.co.th/page/archives/626374/> [สืบค้นเมื่อ วันที่ 10 ธันวาคม 2563].
- วรจกณัฒ เค้าอ้น. (2560). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- วิภาวรรณ สุนทรจามร. (2559). รายงานการวิจัยเพื่อพัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศระดับประถมศึกษา (รายงานการวิจัย). สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวนีย์ ดำรงโรจน์สกุล, และสุภา พูนผล. (2560). ปัญหาการออกเสียงและการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้นักศึกษาจีน. วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ, 27(2), 37-39.
- สุขสม สิวะอมรรัตน์. (2552). ผลของการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อความสามารถในการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเลียบราษฎร์บำรุง เขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Abdu-Allah, A. (2013). *The Effect of Dramatised Scenarios on the Mastery of Segmental and Supra-Segmental Features of EFL Prospective Teachers and their Success and Failure Attributes*. (Unpublished Master's Thesis). Zagazig University, Egypt.
- Al-Attar. (2019). *The Effectiveness of Using Scenario-Based Learning Strategy in Developing EFL Eleventh Graders' Speaking and Prospective Thinking Skills*. The Islamic University, Pakistan.

- Ausubel, D.P. (1963). *The Psychology of Meaningful Verbal Learning*. New York : Gruner and Stratton.
- Chen E. (2006). *A Study of Pronunciation Errors to Thai Students in the Process of Learning Chinese Language*. Master dissertation, School of literature and Journalism Yunnan Normal University China PRC.
- Cordeau, M.A. (2013). *Teaching Holistic Nursing Using Clinical Simulation* Journal of Nursing Education and Practice: A Pedagogical Essay,3(4), 40-50.
- Errington, E.P. (2010). *Preparing Graduates for the Professions Using Scenario Based Learning*. Brisbane: Post Pressed.
- Gall, M. D., Borg, W. R., and Gall, J. P. (1996). *Educational Research: An Introduction*. Longman Publishing, New York.
- Hursen, C., & Fasli, F. G. (2017). Investigating the Efficiency of Scenario Based Learning and Reflective Learning Approaches in Teacher Education. *European Journal of Contemporary Education*, 6, 264 - 279.
- Jiang, J. (2014). *Chinese Phonetic Research and Teaching Countermeasures for Middle School and High school Students*. Master dissertation. Faculty of Arts Sichuan Normal University, China PRC.
- Kissling, E. M. (2013). The Modern Language Journal. *Teaching Pronunciation: is explicit phonetics instruction beneficial for FL Learners?*, 97(3), 720-744.
- Lin, H. & Wang, Q. (2005). Journal of Chinese Language and Computer. *Mandarin rhythm: An Acoustic Study*, 17, 127-140.
- Lu, J. (2013).The Plan of Chinese Phonetic Alphabet and the Chinese Teaching. *Applied Linguistics*, 4, 11-14.
- Luksaneeyanawin, S. (1983). *Intonation in Thai*. Unpublished Ph.D. Thesis, University of Edinburgh, UK.
- Meesat, P. (2015). *Somatically-Enhanced Approach (SEA) in intensive Thai Course for Academic Purposes*. Unpublished Ph.D. Thesis, University of Canberra, Australia.
- Nunan,D. (2004). *Task-Based Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Pree.
- Oller, John W. (1979). *Language Test at School: A Pragmatic Approach*. London: Longman.
- Schmitt, N., & Schmitt, D. (2012). A Reassessment of Frequency and Vocabulary Size in L2 Vocabulary Teaching. *Language Teaching*, 1-20.
- Seker, M. (2016). Scenario-Based Instruction Design as a Tool to Promote Self-Regulated Language Learning Strategies. *SAGE Open*, 16, 2-3.
- Vallori, A. B. (2014). Meaningful Learning in Practice. *Journal of Education and Human Development*, 3(4), 199-209.
- Zhang, F. (2006). *The Teaching of Mandarin Prosody: A Somatically-Enhanced Approach for Scond Language Learners*. Unpublished Ph.D. Thesis, University of Canberra, Australia.